

enkelte sproglige ændringer til den nugældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 5, § 3.

Ud fra en systematisk betragtning er det fundet rigtigst, at bestemmelsen bør placeres efter de øvrige værnetingsbestemmelser. Derved fremhæves, at det ved vurderingen af værnetinget i den enkelte sag i alle tilfælde bør haves for øje, ved hvilken ret sagen bedst vil kunne opklares.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit X, kap. 2.2.

Til § 308

Efter den foreslåede bestemmelse finder værnetingsbestemmelserne i §§ 303-307 med de fornødne læmpelser tilsvarende anvendelse med hensyn til de i § 301 nævnte sager.

De sager, der opregnes i § 301, har som lighedspunkt, at de retter sig imod en bestemt fysisk eller juridisk person, men ikke direkte vil omfattes af ordlyden i §§ 303-307. Det vil i denne type af sager være naturligt, at sagen anlægges ved den ret, i hvis kreds den implicerede fysiske eller juridiske person har bopæl eller opholder sig. Sagens konkrete omstændigheder vil dog kunne føre til, at sagen i stedet bør behandles ved retten i den kreds, hvor handlingen, som sagen har tilknytning til, er begået, jf. princippet i § 303, stk. 1. Med hensyn til arveretsfortabelse vil dette f.eks. være retten i den kreds, hvor den kriminelle handling, der begrunder arveretsfortabelsen, er begået.

I alle tilfælde vil normen for valg af værneting også i disse tilfælde være princippet i § 307 om hensynet til, hvor sagen bedst vil kunne opklares, og hvor bevisførelsen lettest vil kunne ske.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit X, kap. 2.2.

Sammenlægning og adskillelse af kriminalsager

Til § 309

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at forfølgning mod samme sigtede for flere forbrydelser, eller flere sigtede som medvirkende til én forbrydelse, bør ske under én sag, medmindre en samlet forfølgning skønnes uhensigtsmæssig.

Bestemmelsen er udformet med inspiration fra den danske retsplejelovs § 705, stk. 1, og vil ofte kunne indebære såvel procesøkonomiske som bevismæssige fordele i forbindelse med sagens behandling.

Det skøn, der skal udøves ved sammenlægning af sager, vil i almindelighed blive udøvet af anklage-

myndigheden, men også retten vil kunne træffe bestemmelse om forening af sager.

Til § 310

Efter bestemmelsen kan retten enten efter anmodning fra en af sagens parter eller af egen drift bestemme, at sager, der er sammenlagt efter § 309, skal adskilles.

Bestemmelsen, der er ny, svarer i et vist omfang til § 706 i den danske retsplejelov. Den skal navnlig sikre, at det i tilfælde, hvor det efterfølgende viser sig, at en tidligere besluttet sammenlægning af sager ikke længere er hensigtsmæssig, er muligt for retten at udskille en eller flere af de forenede sager til senere behandling og samtidig fortsætte behandlingen af resten.

Udskillelse kan f.eks. komme på tale på grund af bevisførelsens tilrettelæggelse. Det kan også være relevant i tilfælde af udeblivelse fra en af de tiltaltes side, og hvor betingelserne for at fremme sagen i tiltaltes fravær, jf. den foreslåede § 452, stk. 2, ikke er opfyldt.

Kapitel 31

Påtalen

I det følgende beskrives en række nye bestemmelser, der bl.a. regulerer politiets beslutning om at opgive forfølgning af en kriminalsag.

Til § 311

Bestemmelsen fastslår, at retten til at påtale kriminalsager tilkommer politiet. Den svarer derved – med visse ændringer – til den gældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 1, § 22.

Som det imidlertid fremgår af bemærkningerne til § 302, foreslås det, at der indføres privat påtale for visse forbrydelsestyper, og at den processuelle regulering samtidig tilrettelægges således, at det også i fremtidig lovgivning kan bestemmes, at retten til påtale af bestemte typer af kriminalsager skal være privat. På den baggrund foreslås bestemmelsen om påtaleretten formuleret således, at politiets ret til påtale vedrører sager, der ikke i medfør af særlig hjemmel i rigslovgivning er undergivet privat påtale.

Der henvises nærmere til betænkningens afsnit XIV, kap. 2.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i retsplejelovens kapitel 5, § 19, stk. 2, at politiet kan træffe bestemmelse om henlæggelse i tilfælde, hvor der ikke skønnes at være grundlag for tiltale på grund af bevisets stilling, men også i tilfælde, hvor det på grund af